enter

將進

สยบฟ้าพิชิตปฐพี

16

ทะเลสาบสันหนาวเหน็บ

Mao Ni เขียน มดแดง แปล

สยบฟ้าพิชิตปฐพี 16

Mao Ni เขียน มดแดง แปล

《将夜》Jiang Ye
Volume 16
All rights reserved
Original story and characters created and copyright © Author:
猫腻 Mao Ni
Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)
Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)
Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2187-3

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@enter-books.com
เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ข่าวคราวเงียบหายไปสิบกว่าเล่ม บทจะมีความเคลื่อนไหวที ข่าวที่ได้รับก็ดันไม่สู้จะดี ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเรากำลังพูดถึงมัจฉากระโดดพ้นวารี... เฉาเสี่ยวซู่

มาตามดูกันต่อว่าในเล่มนี้จะมีเบาะแสร่องรอยของพี่รองเฉาเพิ่มขึ้นหรือไม่ คนอยู่ที่ไหน เหลือไว้ให้ดูต่างหน้าแค่กระบี่ประจำตัว เทพกระบี่หลิ่วไป๋จะจัดการอย่างไรต่อไป เมื่อน้องชายแท้ๆ ของตัวเองถูกอาหนิงสุดโหดทำเอาตาบอดไปซะแล้ว

แอบกระซิบบอกอีกนิดว่าฟากองค์ชายหลงซิ่งกับผู้งมงายยุทธ์ก็มีความเคลื่อนไหวที่น่าสนใจด้วยนะ เล่มสิบหกนี้มีที่เด็ดอยู่เยอะเชียวล่ะ ห้ามอ่านข้ามเด็ดขาด!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์

ตัวอย่าง

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

ตัวอย่าง

จากใจนักแปล

สวัสดีค่ะนักอ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้มีนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่างของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินเรื่องอย่างเช่น ตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เทิดทูนยกย่องผู้ฝึกฌานว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจสามารถดุจเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่มีชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกฌาน แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมันสมองระดับอัจฉริยะของภพก่อน รวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและประวัติศาสตร์ สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละครแต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้สึกหลากหลายอารมณ์ บทบู๊เร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคอนักอ่านทุกคนนะคะ

ตัวอย่าง

คารวะจากใจ

มดแดง

บทที่ 1
บุรุษที่ล่อหลอกมิได้

ต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาลืมตามองผ่านม่านไปยังสตรีที่ก้มศีรษะคุกเข่าอยู่ตรงหน้า ผ่านไปอึดใจหนึ่งค่อยกล่าวว่า

"แม้ตอนนี้เจ้าแทบจะเป็นเศษสวะที่ใช้การไม่ได้แล้ว แต่ข้าหวังว่าสายตาของเจ้ายังเฉียบคมอยู่"

น้ำเสียงมันแหบพร่า ในความเฉื่อยชาเนิบนาบแฝงกลิ่นอายความดุร้ายอำมหิตอันทรงพลังจนม่านไข่มุกที่แขวนอยู่ตรงหน้าถึงกับสั่นไหวเกิดเป็นเสียงดังติงตังสะท้อนไปทั่วตัววิหาร ดั่งเสียงสายฝนกระหน่ำใส่ชามกระเบื้องที่ว่างเปล่า

เยี่ยหงอวี๋ยังคงนั่งอย่างสงบนิ่ง มิได้สะดุ้งสะเทือนไปกับแรงกดดันคุกคามที่แผ่ออกจากบุรุษบนบัลลังก์ นางแค่ก้มหน้าลงต่ำอีกหน่อยเพื่อแสดงออกถึงความนอบน้อมให้มากยิ่งขึ้น

ผู้คุ้มกฎคนหนึ่งเดินออกจากหลังม่าน ยิ้มปลอบใจก่อนประคองม้วนกระดาษแผ่นหนึ่งยื่นส่งให้ เยี่ยหงอวี๋รับมาอ่านทั้งที่ยังคุกเข่าอยู่ อ่านจบก็เข้าสู่ภวังค์ความคิด

รายงานฉบับนี้ถูกส่งผ่านเส้นทางเดินสารลับกลับมายังซีหลิงอย่างรีบด่วนโดยคณะทูตของอาศรมเทพที่ไปเยือนต้าถัง ผู้เขียนคือเฉิงลี่เสวี่ยหัวหน้าหน่วยโองการฟ้า เนื้อหาบอกเล่าถึงการต่อสู้ระหว่างหนิงเชวียกับหลิ่วอี้ชิงที่หน้าประตูข้างของสถานศึกษาอย่างละเอียด โดยเน้นถึงวิชาเทพที่ปรากฏอยู่ในดาบเดียวของหนิงเชวียเป็นสำคัญ

"เจ้าเคยประมือกับคนผู้นี้มาก่อน อ่านแล้วมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง"

น้ำเสียงแหบกระด้างของต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาดังขึ้นอีกครั้ง

เยี่หงอวี๋ตอบ

"ความก้าวหน้าในการฝึกฌานของมันไปไกลและรวดเร็วเกินความคาดหมายของข้าไปแล้ว ส่วนเรื่องวิชาเทพนั้น...ข้าคิดว่าแค่เหมือนกันทางลักษณะภายนอกเท่านั้น เพราะดูจากรายละเอียดที่เขียนมา แสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียนน่าจะปะทุออกมาจากตัวดาบ มิใช่ถูกดึงมาจากธรรมชาติ"

ภายในวิหารเงียบกริบ เพราะการคาดเดาของเยี่หงอวี๋ชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่น่าตื่นตระหนกข้อหนึ่ง มิทราบผ่านไปนานเท่าใด จึงมีเสียงถามขึ้น

"เจ้าแน่ใจหรือ"

เยี่หงอวี๋ตอบ

"แม้หนิงเชวียคล้ายกับจะเป็นวิชาเทพเหมือนเคอเซียนเชิงในสมัยนั้น แต่การที่สาวใช้ของมันคารวะจ้าวบัลลังก์แสงสว่างเป็นอาจารย์ก็สามารถหักล้างข้อสงสัยที่ทุกคนกลัวได้ หรือต่อให้ยังเคลือบแคลงสงสัย หากไม่มีหลักฐานก็ยากที่จะพิสูจน์ได้ว่ามันจะกลายเป็นเคอเซียนเชิงคนต่อไป"

ต้าเสินกวนหน่วยพิพากษามองนางด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ก่อนถามขึ้นว่า

"เจ้าสามารถพิสูจน์ได้หรือไม่"

เยี่หงอวี๋ตอบเสียงราบเรียบ

"ก่อนหน้านี้ได้ แต่ตอนนี้ไม่ได้"

เห็นนางตอบอย่างไม่นำพา โทสะก็พุ่งขึ้นมาจนแน่นหน้าอก มันถามเสียงเดือดดาล

"เช่นนั้นเจ้ายังจะมีประโยชน์อะไรอีกเล่า"

เยี่หงอวี๋ตอบ

"อย่างน้อยก็ยังมีสายตาที่เฉียบคม"

เสียงไอโขลกๆ ดังขึ้นทันที ผ่านไปพักใหญ่ ต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาจึงหยุดไอ กล่าวว่า

"ร่างของเจ้าถูกมารเฒ่าเหลียนเซิงทำให้สกปรกไปแล้ว การเลือกเก็บตัวฝึกฌานอยู่แต่ในห้องศิลานับเป็นการตัดสินใจที่ไม่เลว ดังนั้นนับจากนี้ไปเจ้าไม่ต้องยุ่งกับงานในหน่วยแล้ว"

เยี่หงอวี๋มีหรือจะฟังไม่เข้าใจ คำพูดสั้นๆ ง่ายๆ นี้เท่ากับเป็นการถอดถอนนางออกจากตำแหน่งหัวหน้าใหญ่ของหน่วยพิพากษา อันที่จริงหลังกลับจากทุ่งร้าง นางก็เร้นกายอยู่แต่ในห้องศิลามาตลอด น้อยครั้งที่จะสนใจดูแลงานในหน่วย ทว่าไม่สนใจกับการถูกถอดถอนเป็นคนละเรื่องกัน

บัดนี้พลังฌานของนางเสื่อมถอยอย่างหนัก ด่านฌานถดถอยลงเรื่อยๆ จนมาถึงด่านสู่พิสดารขั้นกลาง และไม่แน่ว่าอาจจะถดถอยลงต่อก็ได้ หากแม้แต่ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยพิพากษาก็ยังรักษาเอาไว้ไม่ได้ เช่นนั้นบรรดาคนที่ไม่พอใจนางอาจจะไม่แสดงอาการเย้ยหยันดูแคลน

เพียงแค่สายตาอีกต่อไป

เห็นเยี่ยหงอวี๋มิได้โต้แย้งอันใด ต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาก็เอนหลังพิงพนักอย่างอ่อนล้า ดวงตาลุ่มลึกเปล่งประกายเหนื่อยหน่ายและเย้ยหยันขึ้นวูบ

ผู้ยิ่งใหญ่แห่งอาศรมเทพที่นั่งอยู่บนยอดเมฆอย่างมัน มีหรือจะปล่อยให้ใครหน้าไหนมาวางท่าหยิ่งผยองไม่ยอมคุกเข่าก้มศีรษะให้ ทว่าในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เพราะพรสวรรค์บวกกับความชื่นชมและการให้ความสำคัญที่เจ้านิกายมีต่อนาง รวมถึงความจริงที่ว่านางยังมีคนผู้นั้นของอารามจือโส่วคอยหนุนหลังอยู่อีกคน มันจึงต้องทำใจมองข้าม แต่ในเมื่อตอนนี้นางไม่มีคุณสมบัติพอที่จะหยิ่งผยองใส่ใครได้อีก เช่นนั้นก็จงกลับไปทำตัวสงบเสงี่ยมอยู่ในที่ในทางของตัวเองเถอะ

"เกี่ยวกับเรื่องนี้ข้าได้เขียนจดหมายส่งไปที่อารามแล้ว พี่ชายเจ้ายังกล่าวขอบคุณมา"

ต้าเสินกวนหน่วยพิพากษามองสีหน้านางขณะกล่าวคำพูดที่รู้ว่าจะบดขยี้จิตใจของนางจนแหลกกระจุย

เป็นไปตามคาด ใบหน้าเยี่ยหงอวี๋สลดลงทันควัน ไม่เพียงเนื้อตัวสั่นสะท้าน แววตาที่เคยแสดงให้เห็นถึงความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวยามนี้กลับคล้ายไข่ไก่ที่ถูกคนกะเทาะเปลือก เผยให้เห็นภายในที่อ่อนนุ่มบอบบาง

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด นางจึงค่อยตื่นขึ้นจากภวังค์ ยิ้มรับอย่างขมขื่น ก้มศีรษะคารวะจนแทบติดพื้น กล่าวเสียงเบา

"หลายปีมานี้ ล้วนได้ท่านจ้าวบัลลังก์คอยปกป้องคุ้มครอง ศิษย์จึงมีวันนี้ได้ ศิษย์ขอกราบคารวะในพระคุณอันยิ่งใหญ่"

ต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาขมวดคิ้ว จู่ๆ ก็นึกสังหรณ์ใจว่าตัวเอง

ใช่ทำการวู่วามไปหน่อยหรือไม่ มันรู้สึกว่ารอยยิ้มขมขื่นกับคำพูดที่ฟังดูเจ็บช้ำสิ้นหวังของนางคล้ายซุกซ่อนบางอย่างเอาไว้

เยี่ยหงอวี๋ลุกขึ้นยืนช้าๆ ก่อนจะจากไปนางเงยหน้ามองอีกฝ่ายแล้วกล่าวเสียงเบาว่า

"เรื่องระหว่างศาลากระบี่กับสถานศึกษา ศิษย์เห็นว่าหน่วยพิพากษามิควรสอดมือเข้าไปยุ่งเกี่ยว ถึงแม้ว่าตอนนี้จะสายเกินไปแล้วก็ตาม"

ต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาไออย่างเจ็บปวดขึ้นมาอีกครั้ง พอพักหายใจได้ก็ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ด่านฌานลดต่ำลงยังไม่นับเป็นไรได้ แต่การที่มรรคจิตของเจ้าเปลี่ยนเป็นมีแต่ความขลาดเขลา นี่สิจึงน่าอับอายอย่างแท้จริง อาศรมเทพแห่งซีหลิงบัญชาการไปทั่วหล้า ส่วนหน่วยพิพากษาเราก็ดำเนินการตามคำสอนและบทบัญญัติของนิกาย ใครหน้าไหนจะกล้ามาตั้งคำถามกับพวกเรา"

เยี่ยหงอวี๋ไม่กล่าวอะไรอีก เดินจากวิหารสีดำไปเงียบๆ ขณะยืนอยู่บนบันไดขั้นสูงสุดมองที่นาและบ้านเรือนที่อยู่ต่ำลงไปเบื้องล่างก็ถอนใจรำพึงขึ้นมาว่า

"จะมีคนตายอีกแล้ว"

ผู้คุ้มกฎที่ยื่นม้วนกระดาษให้นางเมื่อครู่นี้เดินตามมาส่งถึงด้านนอกได้ยินดังนั้นก็อดถอนใจตามมิได้ กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านจ้าวบัลลังก์หมู่นี้เป็นหวัดอยู่บ่อยครั้ง และยังไออย่างหนักจึงมักหงุดหงิดฉุนเฉียวง่าย ขอให้หัวหน้าหน่วยอย่าได้นำมาใส่ใจ ส่วนเรื่องในศาลากระบี่ ผู้ที่สมควรตายก็ต้องตาย"

เป็นถึงต้าเสินกวนที่น่ากลัวที่สุดของอาศรมเทพ ด่านฌานบรรลุถึงขั้นสูงสุดของด่านรู้ชะตาไปนานแล้ว วันทั้งวันประทับนั่งอยู่บนยอดเมฆ

เห็นมนุษย์ทุกคนดั่งมดปลวก คนระดับนี้ปกติไม่มีทางที่โรคภัยจะมากล้ำกราย แล้วจะเป็นหวัดได้อย่างไร

ห่างออกไปมีผู้คุ้มกฎหลายคนกำลังส่งสายตาดูแคลนแกมสมเพชมา เยี่ยหงอวี๋มองก่อนกล่าวเสียงเบาคล้ายกำลังพูดกับตัวเอง

"ถูกจ้าวบัลลังก์แสงสว่างทำร้ายบาดเจ็บ จะรักษาให้หายดีย่อมมิใช่เรื่องง่าย"

ภายในอาศรมเทพแห่งซีหลิง เบื้องล่างเจ้านิกายมีจ้าวบัลลังก์สามคน ไม่ว่าผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์จะชราลง เจ็บป่วย ได้รับบาดเจ็บหรือถูกกักขัง ขอเพียงพวกมันยังมีชีวิตอยู่ ตำแหน่งต้าเสินกวนที่ได้รับการกราบไหว้บูชาอย่างสูงสุดจากสานุศิษย์เฮ่าเทียนนับล้านๆ ในแผ่นดินก็จะคงอยู่กับพวกมันตลอดไป

ปีที่แล้ว ต้าเสินกวนหน่วยแสงสว่างซึ่งถูกขังอยู่ในศาลามืดนานสิบกว่าปีได้ทรยศต่อนิกาย ทำลายที่คุมขังแล้วหลบหนีไป หลังจากนั้นก็ต่อสู้กับเหยียนเซ่อต้าซือบนภูเขานิรนามจนตายตกไปตามกัน ตำแหน่งจ้าวบัลลังก์จึงว่างลงที่หนึ่ง

ด้วยเกรงว่าศรัทธาของเหล่าสานุศิษย์จะสร่างซาหรือขาดหาย อาศรมเทพจึงมิอาจปล่อยให้สถานการณ์เช่นนี้ดำเนินต่อไป ดังนั้นเมื่อรู้ว่าต้าเสินกวนหน่วยแสงสว่างได้ทิ้งผู้สืบทอดไว้คนหนึ่ง จึงไม่รีรอที่จะรับผู้สืบทอดคนนั้นกลับซีหลิงทันที

เรื่องผู้สืบทอดคนใหม่นี้ยังถูกเก็บเป็นความลับ มิได้มีการประกาศอย่างเป็นทางการ คิดว่าหากคนภายนอกล่วงรู้คงต้องเกิดความงุนงงสงสัย เพราะเหตุใดจ้าวบัลลังก์ที่ได้ชื่อว่าเป็นคนทรยศ นำความเสื่อมเสียครั้งใหญ่มาสู่อาศรมเทพ ผู้สืบทอดของมันกลับยังได้รับการ

ยอมรับเชิดชูจากคนในอาศรมเทพให้ดำรงตำแหน่งจ้าวบัลลังก์แสงสว่างคนต่อไป

ทว่าสำหรับคนในอาศรมเทพ นี่กลับเป็นเรื่องถูกต้องตามทำนองคลองธรรม เพราะการสืบทอดบัลลังก์ทั้งสามของเขาเถาซานมิได้ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเจ้านิกายหรือต้าเสินกวน แต่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเฮ่าเทียน และเพราะสาเหตุนี้ แม้ต้าเสินกวนหน่วยแสงสว่างจะทรยศต่อนิกาย ก็ยังได้รับการเคารพเทิดทูนให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเดิม

นับแต่อดีตกาลมาจนถึงปัจจุบัน การสืบทอดบัลลังก์ทั้งสามต่างเป็นไปตามวิถีใครวิถีมัน

ของหน่วยพิพากษา เฮ่าเทียนคัดเลือกผ่านการตัดสินที่พลังและความสามารถ

ของหน่วยโองการฟ้า เฮ่าเทียนคัดเลือกผ่านคำทำนาย

ของหน่วยแสงสว่าง เฮ่าเทียนคัดเลือกผ่านการสืบทอด

ก่อนจากโลกนี้ไป ไม่น่าเชื่อว่าต้าเสินกวนหน่วยแสงสว่างจะค้นพบผู้สืบทอดของตัวเองในเมืองฉางอัน นี่ต้องเป็นความตั้งใจของเฮ่าเทียนอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลอะไรที่คนผู้นั้นจะไม่ได้เป็นต้าเสินกวนหน่วยแสงสว่างคนต่อไป

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังได้รับสารจากทางหนานไห่ เจ้านิกายและจ้าวบัลลังก์โองการฟ้าก็ยิ่งมีความมั่นใจ ส่งคณะทูตออกไปรับโดยปราศจากความลังเล

บัดนี้บัลลังก์หน่วยแสงสว่างกำลังรอคอยการมาของเจ้านายคนใหม่ของมัน

ซอยสี่สิบเจ็ด ภายในร้านเหล่าปี่ไจ หนิงเซวียนั่งมองเฉิงลี่เสวี่ยอย่างเงียบงัน

มันเคยพบกับหัวหน้าหน่วยโองการฟ้าคนนี้มาก่อน ตอนอยู่ในอาณาเขตของราชสำนักเผ่าจั่วจั้ง เฉิงลี่เสวี่ยได้แสดงออกถึงความสุขุมเยือกเย็นและยุติธรรมในการจัดการความขัดแย้งระหว่างมันกับชวีนีหม่าตี้ ทิ้งความประทับใจที่ดีไว้ให้ ทว่าวันนี้พอเห็นใบหน้าที่ยังดูอ่อนเยาว์กับผมขาวเป็นสีเงินยวงของอีกฝ่าย หนิงเซวียกลับรู้สึกอึดอัดไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง

ทั้งนี้เพราะท่าทีที่เฉิงลี่เสวี่ยแสดงออกเต็มไปด้วยความจริงใจและอ่อนน้อมถ่อมตัวอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะตอนซังซังยกน้ำชามาให้บุคคลที่มีความสำคัญของอาศรมเทพแห่งซีหลิงอย่างเฉิงลี่เสวี่ยถึงกับทำท่าพินอบพิเทาจนหนิงเซวียแทบเข้าใจผิดคิดว่านี่เป็นบุตรระหว่างมันกับซังซังที่จะมีขึ้นในอนาคต

หนิงเซวียยกถ้วยชาขึ้นกล่าวว่า

"ข้าตระหนักดีถึงความลำบากใจของพวกเจ้า แต่ข้าไม่สามารถรับปากอะไรได้จริงๆ"

เฉิงลี่เสวี่ยขมวดคิ้ว

"แม้หลายปีมานี้อาศรมเทพกับสถานศึกษาจะเกิดความเข้าใจผิดกันอยู่บ้าง แต่ก็ยังคงให้ความเคารพซึ่งกันและกัน"

หนิงเซวียรีบกล่าว

"ข้าเองก็เคารพนิกายเฮ่าเทียนเป็นอย่างยิ่ง"

เฉิงลี่เสวี่ยถอนใจยาว

"วันหน้าศิษย์น้องซังซังจะต้องดำรงตำแหน่งจ้าวบัลลังก์แสงสว่างสานุศิษย์นับล้านๆ รวมทั้งตัวข้าล้วนต้องคุกเข่าคารวะให้นาง มิกล้า

มองหรือสนทนากับนางหากนางไม่อนุญาต ทว่าเซียนเซิงสิบสามเจ้ากลับให้นางมาปูเตียงพับผ้าห่มยกน้ำชาอยู่ที่นี่ เช่นนี้แล้วความเคารพนิกายเฮ่าเทียนของเจ้าอยู่ที่ใดกันเล่า"

ได้ยินคำตำหนิ หนิงเซวียก็มองไปทางหลังบ้านดูซังซังที่กำลังก่อไฟหุงข้าว เงียบไปเป็นครู่ค่อยกล่าวว่า

"พูดตรงๆ จนถึงบัดนี้ข้าก็ยังรู้สึกว่าเรื่องนี้ช่างไร้สาระสิ้นดี ข้าเลี้ยงนางมาตั้งแต่นางยังเป็นทารก รู้ว่านางมีความสามารถพิเศษอยู่ในตัว แต่คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าจะพิเศษจนสามารถทำให้อาศรมเทพสั่นสะเทือนได้"

เฉิงลี่เสวี่ยกล่าว

"แม้ศิษย์น้องซังซังจะเป็นคนธรรมดา แต่นับจากวินาทีที่เฮ่าเทียนเลือกนางผ่านมือของจ้าวบัลลังก์แสงสว่าง นางก็ไม่ใช่คนธรรมดาอีกต่อไป และพวกข้าก็ต้องปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของเฮ่าเทียนโดยการรับตัวนางกลับอาศรมเทพให้ได้"

"ข้าไม่ชอบน้ำเสียงเช่นนี้ รวมถึงคำว่าจะต้องให้ได้"

หนิงเซวียมองถ้วยชาในมือก่อนกล่าวต่อ

"เพราะนั่นทำให้ข้ารู้สึกว่ากำลังถูกข่มขู่"

เฉิงลี่เสวี่ยฟังออกถึงน้ำเสียงที่เริ่มจะแข็งกร้าวจึงกล่าวว่า

"หากเจ้าลองมองจากอีกแง่มุมหนึ่งก็จะเข้าใจ"

หนิงเซวียจิบชาที่เย็นชืดไปแล้ว ถามเสียงเยาะ

"ในเมื่อพวกเจ้าพูดจาเช่นนี้ แล้วจะให้ข้าเข้าใจว่าอย่างไร หากข้าไม่เห็นด้วย พวกเจ้าจะยอมรามือแต่โดยดีหรือ"

เฉิงลี่เสวี่ยส่ายหน้า

"บัลลังก์แสงสว่างจะถูกปล่อยให้ว่างไปตลอดปีตลอดชาติไม่ได้"

หนิงเซวียวางถ้วยชาลง จ้องตาอีกฝ่ายเขม็ง

"หากข้ายืนกรานไม่เห็นด้วย อาศรมเทพจะทำอย่างไร"

เฉิงลี่เสวี่ยรับรู้ได้ถึงความเด็ดเดี่ยวในน้ำเสียงของอีกฝ่าย จึงเงียบไปก่อนฝืนยิ้ม

"เจ้าน่าจะเข้าใจ สำหรับนิกายเฮ่าเทียนและอาศรมเทพแห่งซีหลิง จ้าวบัลลังก์แสงสว่างหมายถึงอะไร"

"ข้าไม่เข้าใจ"

หนิงเซวียตอบพาลๆ ก่อนย้อนถาม

"หรือต้องสู้รบเพื่อแย่งคน"

เฉิงลี่เสวี่ยจ้องตากลับ ตอบเสียงราบเรียบ

"หากผู้สืบทอดของจ้าวบัลลังก์แสงสว่างยังระหกระเหินอยู่ที่อื่นต่อให้ปฐพีนี้ต้องหลั่งโลหิตไปทุกหย่อมหญ้า อาศรมเทพก็จะไม่ลังเลที่จะทำทุกวิถีทางเพื่อนำตัวนางกลับไปซีหลิงให้ได้"

หนิงเซวียกล่าวเสียงเย็น

"แต่คำว่าที่อื่นของเจ้าตอนนี้ก็คือเมืองฉางอัน คือข้างกายข้า"

เฉิงลี่เสวี่ยเงียบงันไปก่อนกล่าวว่า

"ดังนั้นพวกเราถึงได้มาเชิญศิษย์น้องซังซังอย่างไรเล่า"

"คำว่าเชิญค่อยน่าฟังหน่อย แต่ข้าอยากรู้นักว่าความตั้งใจของอาศรมเทพจะหนักแน่นมั่นคงแค่ไหน"

เฉิงลี่เสวี่ยขมวดคิ้ว

"เจ้าอยากรู้ว่าอาศรมเทพจะประกาศสงครามกับต้าถังและสถานศึกษาเพราะเรื่องนี้หรือไม่อย่างนั้นหรือ แล้วเจ้าแน่ใจได้อย่างไรว่าต้าถังกับสถานศึกษาจะยอมเปิดศึกกับอาศรมเทพเพียงเพราะเรื่องของศิษย์น้องซังซัง"

หนิงเซวียนึกถึงมรสุมโลหิตที่เกิดขึ้นในเมืองฉางอันเมื่อสิบกว่าปีก่อน กับแม่ทัพใหญ่ซย่าโหวที่ตอนนี้ยังอยู่ดีกินดีก็นิ่งเงียบไปนาน ก่อนส่ายหน้ากล่าวว่า

"ต้าถังกับสถานศึกษาย่อมไม่เปิดศึกกับอาศรมเทพเพราะสาวใช้คนหนึ่ง แต่อย่าลืมว่าข้าเป็นใคร หากพวกเจ้าคิดจะบีบบังคับเอาตัวนางไปจากข้า ข้าสาบานได้เลยว่าต้าถังกับสถานศึกษาจะต้องถูกม้วนเข้ามาในความขัดแย้งนี้อย่างแน่นอน"

เฉิงลี่เสวี่ยหน้าเครียด ถึงตอนนี้มันรู้แล้วว่าฐานะของศิษย์น้องซังซังในใจของหนิงเซวียมิใช่เป็นเพียงแค่สาวใช้ที่อยู่ร่วมกันมานานธรรมดาๆ คนหนึ่ง เพื่อนาง หนิงเซวียถึงกับตั้งใจที่จะปล่อยให้มรสุมโลหิตกวาดม้วนกลืนกินชีวิตผู้คนไปทั่วทุกแห่งหนโดยไม่นำพา มันกล่าวประณามอย่างรุนแรง

"ต้าถังกับสถานศึกษาไยต้องทำสงครามกับอาศรมเทพเพราะความป่าเถื่อนไร้เหตุผลของเจ้า หรือจอมปราชญ์กับโอรสสวรรค์ของต้าถังก็ไร้ซึ่งความละอายเช่นเดียวกันกับเจ้า ยอมให้เรื่องส่วนตัวของคนคนหนึ่งมาทำให้แผ่นดินลุกเป็นไฟ"

แทนที่จะนึกละอาย หนิงเซวียกลับกล่าวย้ำ

"เจ้าจะพูดอะไรก็พูดไป หากถึงวันนั้นจริงๆ ข้ามีวิธีการมากมายที่จะดึงสถานศึกษากับต้าถังลงมาในน้ำครำด้วย"

ภายในร้านเหล่าปี่ไจเงียบสนิท ผ่านไปครู่หนึ่ง เฉิงลี่เสวี่ยค่อยพยายามฝืนยิ้มอีกครั้ง กล่าวโน้มน้าวว่า

"ไฉนเจ้าถึงไม่นึกถึงเรื่องนี้ในด้านดีเล่า ศิษย์น้องซังซังมิได้ไปซีหลิงเพื่อเป็นนักโทษหรือเพื่อไปรับความทุกข์ยากลำบากอันใดตรงกันข้าม นางจะได้รับการสั่งสอนชี้แนะอย่างเพียบพร้อมสมบูรณ์

จากนิกายเฮ่าเทียน นางจะกลายเป็นจ้าวบัลลังก์แสงสว่างซึ่งเป็นที่เคารพนับถือที่สุดบนเขาเถาซาน ไม่ว่าจะต่อต้าถัง ต่อสถานศึกษา หรือว่าต่อเจ้า เรื่องนี้ล้วนมีแต่ผลดีไม่มีผลร้าย เช่นนั้นพวกเราจะต้องขัดแย้งกันไปทำไม"

เป็นเพราะความเห็นแก่ตัวจริงๆ หรือ มันถึงต้องการให้ซังซังติดตามปรนนิบัติรับใช้มันไปตลอดชีวิต ไม่ต้องการให้นางไปอาศรมเทพแห่งซีหลิง ไม่ต้องการให้นางกลายเป็นจ้าวบัลลังก์แสงสว่าง?

หนิงเชวียมองใบชาในถ้วย ครุ่นคิดอยู่นาน จึงค่อยเงยหน้ากล่าวว่า

"ให้เวลาข้าคิดอีกหน่อย"

เฉิงลี่เสวี่ยกล่าวเสียงขรึม

"จ้าวบัลลังก์โองการฟ้ามิอาจพำนักอยู่ที่ฉางอันนานเกินไป หวังว่าเจ้าจะขบคิดใคร่ครวญอย่างจริงจัง อย่าใช้คำว่า 'คิด' มาเป็นข้ออ้างถ่วงเวลาไปเรื่อยๆ"

กลางดึกคืนนั้น หนิงเชวียพาซังซังไปจวนต้าเสวียซื่อ เจิงฮูหยินได้พบกับบุตรีที่ไม่ได้เห็นหน้ากันมาหลายวันก็ดีอกดีใจ รีบจูงมือซังซังเข้าไปยังเรือนด้านหลัง ทิ้งห้องหนังสืออันเงียบสงบไว้ให้หนิงเชวียกับสามี

"เรื่องนี้ใต้เท้ามีความคิดเห็นเป็นอย่างไร"

หนิงเชวียถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง มันอยากเห็นสีหน้าอาลัยอาวรณ์ไม่ยินยอมให้บุตรสาวจากไปของอีกฝ่าย ทว่าอึดใจต่อมา มันก็พบว่านี่เป็นความคิดที่เพ้อเจ้อสิ้นดี

เจิงจิ้งแม้มีสีหน้าอาลัยตัดใจไม่ลง แต่ก็เป็นส่วนน้อย ที่เห็นได้ชัด

กลับเป็นสีหน้าแตกตื่นยินดีเสียมากกว่า แม้จะเป็นชาวถัง ทว่าสำหรับสานุศิษย์ของเฮ่าเทียน การที่บุตรสาวของตัวเองจู่ๆ ก็มีโอกาสได้เป็นถึงต้าเสินกวนหน่วยแสงสว่างของอาศรมเทพ ต้องนับเป็นเกียรติยศอันสูงสุดของวงศ์ตระกูลอย่างหาที่เปรียบมิได้

"ข้ากำลังคิดอยู่ว่าพ้นปีหน้าไปจะกลับบ้านเกิดไปบูรณะซ่อมแซมศาลบรรพบุรุษ เพราะหากมิได้บรรพบุรุษบนสวรรค์คอยปกป้องคุ้มครองพวกข้ามีหรือจะได้พบลูกที่พลัดพรากจากไปนาน ตอนนี้ยังมามีเรื่องน่ายินดีเช่นนี้อีก เห็นทีต้องทำให้ใหญ่โตกว่าที่คิดเอาไว้เสียแล้ว พูดถึงเรื่องบูรณะซ่อมแซมศาลบรรพบุรุษ แม้กฎระเบียบของต้าถังจะมิได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน แต่หากเอาตระกูลซุยเขตชิงเหอที่เมื่อร้อยกว่าปีก่อนเคยมีคนในตระกูลได้รับการแต่งตั้งเป็นต้าเสินกวนมาเป็นตัวอย่าง ศาลบรรพบุรุษของตระกูลเจิงข้าสามารถสร้างได้เทียบเท่ากับของซินอ๋องเซียวนะ เหอะๆ"

เจิงจิ้งพูดพล่ามด้วยแววตาสดใสเป็นประกาย โดยมิทันสังเกตสีหน้าของหนิงเชวีย

"หากเป็นแคว้นหนานจิ้นหรือแคว้นซ่งที่จักรพรรดิมิได้มีพระราชอำนาจสูงสุดในแคว้นเหมือนกับฝ่าบาทของพวกเรา ศาลบรรพบุรุษของข้าสามารถถูกบูรณะซ่อมแซมให้มีรูปแบบและขนาดเท่ากับของจักรพรรดิได้เลย เซียนเซิงสิบสาม เจ้าว่าข้ามีความดีอะไร ถึงได้มีโชควาสนาถึงเพียงนี้"

ถึงตอนนี้มันค่อยสังเกตเห็นว่าหนิงเชวียเงียบไป จึงหัวเราะอย่างขัดเขิน

"เสียกิริยาแล้วๆ แต่ถึงอย่างไรข้าก็ยังดีกว่าหัวหน้าตระกูลซุยเขตชิงเหอในสมัยนั้น ลือกันว่าตอนได้รับข่าวมงคลจากอาศรมเทพ

เจ้านั่นถึงกับดีใจจนสติแตกกลายเป็นคนปัญญาอ่อนไปเลย"

หนิงเซวียยิ้มเฝื่อนๆ ถามขึ้น

"ได้เป็นต้าเสินกวนแห่งซีหลิง...ดีถึงเพียงนั้นจริงๆ หรือ"

เจิงจิ้งตะลึงลาน ใบหน้าเต็มไปด้วยความแตกตื่น คิดในใจ ศิษย์ของจอมปราชญ์เหตุไฉนจึงถามคำถามปัญญาอ่อนเช่นนี้

ในโลกที่เต็มไปด้วยแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียน การได้เป็นต้าเสินกวนของอาศรมเทพแห่งซีหลิงถือเป็นเรื่องดีงามยิ่งกว่าการได้เป็นจักรพรรดิเสียอีก ดังนั้นในโลกนี้ยังจะมีเรื่องใดดีงามไปมากกว่านี้อีกเล่า

ทันใดนั้นเจิงจิ้งก็นึกเอะใจ โพล่งถามว่า

"เจ้าไม่อยากให้ซังซังไปซีหลิงใช่หรือไม่"

หนิงเซวียตอบ

"ไม่ใช่ไม่อยาก เพียงแต่ข้ายังคิดไม่ตก"

เจิงจิ้งกล่าวเสียงสั่นด้วยความร้อนใจ

"เซียนเชิงสิบสามช่วยชีวิตบุตรสาวข้า และยังเลี้ยงดูนางเป็นอย่างดีจนเติบใหญ่ พระคุณนี้ข้าซาบซึ้งใจยิ่งนัก และข้าก็รู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเจ้ากับนางมิใช่นายบ่าวธรรมดา เพียงแต่เรื่องนี้สำคัญยิ่ง ขอให้เจ้าไตร่ตรองให้รอบคอบ อย่าทำอะไรวู่วามตามอำเภอใจเด็ดขาด"

หนิงเซวียนิ่งเงียบ

เจิงจิ้งเห็นเช่นนั้นก็ดึงทึ้งหนวดเคราตัวเองอย่างกระวนกระวายใจ สุดท้ายก็เปรยขึ้นเป็นการหยั่งเชิง

"ได้ยินว่าตามบทบัญญัตินิกายเฮ่าเทียนมิได้ห้ามต้าเสินกวนไม่ให้แต่งงาน"

หนิงเซวียเงยหน้าขวับถามขึ้นทันที

"จริงหรือ"

เจิงจิ้งเห็นดวงตาอีกฝ่ายเป็นประกายก็นึกในใจ เห็นทีเรื่องที่ฮูหยินคาดเดาไว้จะเป็นความจริง พอคิดได้เช่นนี้มันก็ลืมความจริงที่ว่าหนิงเซวียเป็นศิษย์ชั้นสองของสถานศึกษา วางท่าเป็นผู้อาวุโสของอีกฝ่ายไปทันที ลูบเคราถามด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"หากไม่ให้ซังซังไปซีหลิง แล้ววันหน้าเซียนเซิงสิบสามมีแผนจะจัดการกับอนาคตของบุตรสาวผู้อาภัพของข้าอย่างไร"

หนิงเซวียมิทันสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของชายชราตรงหน้า จึงตอบไปตามตรง

"รอให้นางอายุครบสิบหก ข้าจะแต่งนางเป็นภรรยา"

มือที่กำลังลูบเคราของเจิงจิ้งกระตุกทันที เคราบางถึงกับหลุดติดนิ้วไปสามเส้น มันกำลังคิดอยู่ว่าหากอีกฝ่ายเอ่ยปากให้เป็นที่ขัดใจมันจะไม่ไว้หน้าทั้งยังจะก่นด่าให้เจ็บแสบ คิดไม่ถึงว่าหนิงเซวียจะโพล่งออกมาตรงๆ ว่าต้องการแต่งงานกับซังซัง!

"เป็นภรรยาหลวง?"

เจิงจิ้งถามเสียงสั่น

หนิงเซวียส่ายหน้าอย่างระอาใจ

เจิงจิ้งเห็นเช่นนั้นโทสะก็พุ่งพรวด ทว่ายังไม่ทันได้อาละวาด หนิงเซวียก็กล่าวขึ้นมาก่อน

"แน่นอนต้องเป็นภรรยาหลวงสิ"

คราวนี้เจิงจิ้งลูบเคราอย่างปลาบปลื้ม ยิ้มแย้มถามอย่างโล่งอกโล่งใจ

"แล้วต่อไปจะรับอนุภรรยาหรือไม่"

หนิงเซวียตอบเสียงขมขื่น

"ข้าเองก็อยาก แต่ท่านคิดว่าจะเป็นไปได้หรือ"

รอยยิ้มของเจิงจิ้งขยายกว้างกว่าเดิมจนแทบจรดใบหู บุตรสาวมันมีโอกาสแต่งเป็นภรรยาหลวงให้แก่ศิษย์ของจอมปราชญ์ นอกจากนี้อีกฝ่ายยังพูดเป็นเชิงว่าจะไม่รับอนุภรรยา นี่ล้วนเป็นเรื่องมงคลทั้งสิ้น ดังนั้นหากซังซังจะไม่ได้เป็นต้าเสินกวนของอาศรมเทพแห่งซีหลิงก็มิใช่เรื่องที่น่าเสียดายอะไรนัก

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เรื่องซังซังจะไปซีหลิงหรือไม่ ข้ายกให้เจ้าเป็นคนตัดสินใจก็แล้วกัน"

เจิงจิ้งเป็นคนเด็ดขาดมาแต่ไหนแต่ไร มิเช่นนั้นตอนซังซังยังเป็นทารก ถูกภรรยาหลวงของมันที่มาจากตระกูลมีอิทธิพลของเขตชิงเหอวางแผนทำร้าย มันคงไม่กล้าหย่าขาดจากภรรยา สังหารบ่าวไพร่ที่ร่วมลงมือ ดังนั้นพอฟังหนิงเซวียพูดจบจึงรีบดึงตัวเองกับภรรยาออกนอกวง โยนปัญหาและความกดดันทั้งหลายแหล่กลับไปที่หนิงเซวียทันที

หนิงเซวียโอดครวญ

"เรื่องแบบนี้มิใช่ต้องร่วมปรึกษาหารือกันหรอกหรือ"

เจิงจิ้งลูบคางที่ยังคงเจ็บๆ คันๆ เล็กน้อย ส่ายหน้าตอบว่า

"ตอนนี้ซังซังยังมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านของเจ้า อีกทั้งพวกเจ้ายังมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง ไม่ว่าจะเป็นในแง่เหตุและผลหรือความรู้สึก เรื่องนี้สมควรให้เจ้าเป็นคนตัดสินใจ"

พริบตานั้นหนิงเซวียจึงค่อยรู้ว่าพ่อตาในอนาคตของมันเป็นบุรุษที่แม้แต่มันก็ยังล่อหลอกไม่ได้

เจิงจิ้งยิ้มเยาะในใจ เจ้าเป็นศิษย์ชั้นสองของสถานศึกษาก็จริง แต่อย่าคิดว่าจะสามารถหลอกให้ข้าเอ่ยปากปฏิเสธคำขอของอาศรมเทพได้

ดึกมากแล้ว เจิงฮูหยินจูงซังซังเดินกลับเข้ามาในห้องหนังสือ สีหน้าเต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์ กระทั่งเจิงจิ้งดึงมือเข้าไปกระซิบกระซาบหลายประโยค นางจึงค่อยยกมือปิดปากด้วยความแตกตื่น สายตาที่มองหนิงเซวียเปลี่ยนไปจากเดิมทันที มีแววเอ็นดูชอบใจขึ้นมาหลายส่วน

นางยิ้มแย้มจนตาหยี กล่าวกับมันว่า

"คิดว่าต่อไปเจ้าคงจะมาที่จวนนี่บ่อยๆ ถ้าเช่นนั้นข้าจะรีบไปสั่งให้บ่าวไพร่เตรียมห้องพักไว้ให้ที่เรือนด้านหลัง ส่วนคืนนี้เจ้าก็ค้างที่นี่เถอะ"

หนิงเซวียไม่คุ้นกับสีหน้ายิ้มแย้มของเจิงฮูหยิน พลันรู้สึกเหมือนตัวเองเดินเข้าไปในโลกของ 'บันทึกเรื่องประหลาดจากห้องหนังสือ'* บังเกิดความคิดชั่ววูบอยากวิ่งหนีไป

"ข้ายังมีเรื่องสำคัญอีกเรื่องต้องรีบไปจัดการ"

ว่าแล้วมันก็ลุกขึ้นบอกซังซังให้ค้างคืนอยู่ที่จวน สนทนากับบิดามารดาให้สมกับที่คิดถึง ก่อนเดินจ้ำอ้าวราวกับวิ่ง

สถานที่ที่มันมุ่งหน้าไปคือซอยซึ่งเป็นที่ตั้งของศาลาชุนเฟิง และก็เป็นที่ตั้งของบ้านเฉาเสี่ยวซู่ด้วย

---

* บันทึกเรื่องประหลาดจากห้องหนังสือ เป็นวรรณกรรมที่แต่งขึ้นในสมัยราชวงศ์ชิงจากเรื่องเล่าของจีน โดยผูชงหลิง มีเนื้อหาเกี่ยวกับภูตผีปีศาจและเทพเซียน ตอนที่นำมาสร้างเป็นภาพยนตร์และโด่งดังที่สุด คือโปเยโปโลเย มีเนื้อเรื่องย้อนไปในสมัยราชวงศ์ถัง เล่าถึงความรักต้องห้ามระหว่างมนุษย์กับปีศาจ

บทที่ 2
ให้ยืมกระบี่

ฉีซื่อยืนรออยู่หน้าบ้านสกุลเฉานานแล้ว พอเห็นหนิงเชวียปรากฏตัวก็เป่าปากอย่างโล่งอก ก่อนบอกเล่าถึงสถานการณ์ล่าสุดให้ฟังตลอดทางที่เดินนำเข้าไปข้างใน

ดึกมากแล้ว แต่ภายในห้องโถงใหญ่ของบ้านสกุลเฉายังคงจุดตะเกียงสว่างไสว บุรุษหลายคนนั่งรออยู่ในห้องไม่พูดไม่จากัน บรรยากาศเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด ทว่ายามพวกมันหันไปทางชายชราซึ่งนั่งอยู่ในตำแหน่งเจ้าบ้าน ใบหน้าจะผุดรอยยิ้มนุ่มนวลอ่อนโยนขึ้นทันที เพียงแต่รอยยิ้มนั้นดูฝืนใจอย่างเห็นได้ชัด

พอฉีซื่อเดินนำหนิงเชวียเข้ามา พวกมันก็รีบลุกขึ้นคารวะด้วยท่าทีขึงขัง พร้อมกับประกาศชื่อแซ่ของตัวเองเสียงดัง

"ข้าฉางซาน ฉางซือเวย"

"ข้าหลิวอู่ หลิวซือ"

"ข้าเฟ่ยลิ่ว เฟ่ยจิงเหว่ย"

"ข้าเฉินซี"

คนเหล่านี้ในอดีตล้วนเป็นบุคคลระดับผู้นำของพรรคมัจฉามังกร หลังศึกที่ศาลาซุนเฟิง ฐานะของพวกมันก็ถูกเปิดเผย จึงจำต้องออกจากพรรคกลับเข้ารับราชการตามเดิม รับผิดชอบหน้าที่สำคัญอยู่ในค่ายเซียวฉีบ้าง หน่วยองครักษ์บ้าง บัดนี้พวกมันมารวมตัวกันที่บ้านสกุลเฉาอีกครั้งย่อมต้องเป็นเพราะเรื่องเรื่องเดียว

ก่อนเฉาเสี่ยวซู่จะออกจากเมืองฉางอัน เคยพาพี่น้องเหล่านี้ไปซอยสี่สิบเจ็ดเพื่อให้หนิงเซวียได้รู้จักไว้ หนิงเซวียจึงทราบฐานะของคนเหล่านี้เป็นอย่างดี หากนับความสัมพันธ์ที่มันมีกับหน่วยองครักษ์ลับสามารถพูดได้ว่าทุกคนในที่นี้ต่างก็เป็นคนในเส้นทางเดียวกันทั้งสิ้น

สายตาที่ฉางซานกับพวกมองหนิงเซวียนั้นเต็มไปด้วยความหลากหลาย เฉาเสี่ยวซู่เคยบอกเป็นนัยๆ ว่าต้องการฝากพรรคมัจฉามังกรกับพวกมันไว้กับหนิงเซวีย เพียงแต่หนิงเซวียไม่ยอมรับ ตอนนั้นพวกมันรู้สึกงุนงง ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดพี่รองเฉาถึงได้เชื่อมั่นในตัวเด็กหนุ่มคนนี้ถึงเพียงนี้ ทว่าเวลาสองปีที่ผ่านไปช่วยให้พวกมันเข้าใจได้กระจ่างขึ้น ที่แท้พี่รองเฉาดูออกแต่แรกแล้วว่าคนผู้นี้มิใช่ธรรมดา

"ท่านผู้นี้คือเฉาเหล่าไท่เหยีย (นายผู้เฒ่าใหญ่แซ่เฉา)"

ฉีซื่อแนะนำ

ขณะมองหน้าชายชราผมขาวโพลนที่สีหน้ามีแต่ความกังวลมิทราบว่าทำไม จู่ๆ หนิงเซวียก็บันดาลโทสะ ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"บิดามารดายังอยู่ ไม่ควรเดินทางไกล* มันไม่เพียงเดินทางไกลยังท่องเที่ยวอย่างสุขสำราญใจอีกด้วย"

เฉาเหล่าไท่เหยียถอนใจยาว กล่าวแก้ตัวแทนบุตรชาย

* มาจากคัมภีร์หลุนอวี่ของขงจื๊อเรื่องความกตัญญู กล่าวไว้ว่าเมื่อบิดามารดายังมีชีวิตอยู่ จงอย่าจากท่านไปไกล หากจำเป็นต้องเดินทาง ต้องให้ท่านรู้ว่าไปที่ใด มีเหตุผลอะไร และต้องจัดคนดูแลท่านให้เป็นที่เรียบร้อย

"ตอนแรกต้องการให้มันสอบเข้ารับราชการ ต่อมาก็ต้องการให้มันไต่เต้าเลื่อนตำแหน่ง ข้าควบคุมมันมาครึ่งชีวิตแล้ว กว่ามันจะสลัดหลุดมิใช่เรื่องง่าย ปล่อยให้มันไปเถอะ"

หนิงเซวียนิ่งงันไป คิดไม่ถึงว่าเฉาเหล่าไท่เหยียจะคิดตกได้ แต่แล้วก็ฉุกใจคิด เฉาเสี่ยวซู่เป็นหัวหน้าใหญ่ในวงการนักเลงของเมืองฉางอันมานานหลายปี ทว่าเฉาเหล่าไท่เหยียรับรู้แต่ไม่ห้ามปราม แสดงว่าน่าจะเป็นเพราะรู้เบื้องลึกเบื้องหลังในงานการที่เฉาเสี่ยวซู่ทำเป็นอย่างดี

พอเข้าใจถึงจุดนี้แล้วมันก็ไม่คิดจะปิดบังชายชรา บอกกล่าวกับทุกคนในที่นั้นว่า

"จอมกระบี่จากหนานจิ้นยอมบอกความจริงแล้วว่าพี่รองเฉาได้ประมือกับหลิ่วไป๋"

เสียงอุทานแตกตื่นดังขึ้น ใบหน้าของฉางซือเวยเต็มไปด้วยความกังวล พวกมันร่วมเป็นร่วมตายกับเฉาเสี่ยวซู่มานาน มีความมั่นใจในตัวเฉาเสี่ยวซู่มากจนถึงขั้นไร้เหตุผล ทว่าพอได้ยินว่าคนลงมือคือเทพกระบี่หลิ่วไป๋ ก็ยังอดตื่นตระหนกตกใจมิได้ ยืนนิ่งทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

เทพกระบี่หลิ่วไป๋คือยอดคนอันดับหนึ่งของแผ่นดิน ต่อให้ด่านฌานของเฉาเสี่ยวซู่บรรลุถึงด่านรู้ชะตาก่อนออกจากฉางอัน แต่ก็ยังไม่น่าจะใช่คู่ต่อสู้ของอีกฝ่าย มิรู้ว่าการต่อสู้ระหว่างพวกมันจบลงอย่างไร

หนิงเซวียคล้ายอ่านความคิดของพวกมันออก

"หลิ่วอี้ชิงก็ไม่รู้เช่นกันว่าการต่อสู้จบลงอย่างไร หากดูจากที่กระบี่ของพี่รองเฉาพลัดพรากจากเจ้าของ ข้าเดาว่าพี่รองเฉาจะต้องได้รับบาดเจ็บสาหัส เพียงแต่สุดที่จะรู้ได้ว่าตอนนี้คนอยู่ที่ใด"

ฉีซื่อเกาศีรษะ กล่าวด้วยสีหน้าวิตกทุกข์ร้อน

"พี่รองเฉามิใช่คนที่ยึดติดกับหลักการที่ว่ากระบี่หายคนม้วย ข้าจึงไม่คิดว่ามันจะดึงดันสู้ต่อจนตัวตาย น่าจะเป็นอย่างที่เจ้าว่ามากกว่า คือได้รับบาดเจ็บสาหัส เพียงแต่ตอนนี้ไม่รู้ว่าไปซ่อนตัวอยู่ตามหมู่บ้านในป่าเขา หรือถูกคนของแคว้นหนานจิ้นกักขังไว้"

หนิงเซวียตอบ

"หลิ่วอี้ชิงบอกว่าพี่รองเฉามิได้อยู่ที่ศาลากระบี่ มันไม่มีทางโกหกในเรื่องนี้ เพราะหากหาตัวพี่รองเฉาไม่พบ สถานศึกษาก็จะไม่ปล่อยตัวมัน อีกอย่างทางสถานศึกษาได้เขียนจดหมายสอบถามไปยังหลิ่วไป๋แล้ว"

เหล่าชายฉกรรจ์ในห้องแม้จะเคยมีชื่อโด่งดังอยู่ในวงการนักเลงของเมืองฉางอัน มิหนำซ้ำตอนนี้ยังเป็นบุคคลสำคัญของราชสำนัก แต่ถึงอย่างไรพวกมันก็มิได้เป็นคนในโลกของการฝึกฌาน จึงมิรู้ว่าควรจะรับมือกับเรื่องนี้อย่างไรดี บัดนี้พอได้ยินว่าสถานศึกษาถึงกับออกหน้าเอง ก็ค่อยคลายความกังวลลงไปไม่น้อย

ฉางซานกล่าวเสริมมา

"ฝ่าบาททรงทราบเรื่องที่พี่รองเฉาหายตัวไปแล้ว พรุ่งนี้จะทรงส่งสาส์นไปถึงจักรพรรดิแคว้นหนานจิ้นอย่างเป็นทางการเพื่อทวงคน ข้าคิดว่าแคว้นหนานจิ้นจะอย่างไรก็ต้องชั่งน้ำหนักถึงผลได้ผลเสีย ไม่กระทำการวู่วาม"

เฉินซีที่นั่งเงียบอยู่ตรงมุมห้องจู่ๆ ก็เอ่ยขึ้นว่า

"ข้ารู้สึกว่าเรื่องนี้มีปัญหา"

ทุกคนหันไปมองมันพร้อมกัน ไม่เว้นแม้แต่หนิงเซวีย

หนิงเซวียสังเกตอยู่ก่อนแล้วว่าตอนแนะนำตัวมีเพียงเฉินซีคนเดียวที่มิได้ประกาศชื่อแซ่ออกมา ขณะเดียวกันมันก็นึกถึงฉายาที่คนในวงการ

นักเลงตั้งให้แก่คนเหล่านี้ ฉางซานเหลิ่ง ฉีซื่อเหิ่น หลิวอู่เหิง เฟ่ยลิ่วซยง เฉินซีอิน*

ตกลงสมองของคนผู้นี้มีความคิดอันใดซุกซ่อนอยู่บ้าง

"ไม่ว่าการที่เทพกระบี่หลิ่วไป๋ลงมือกับพี่รองเฉาจะเป็นเพราะมันคันไม้คันมืออยากลอง หรือเป็นเพราะต้องการข่มอานุภาพของแคว้นต้าถังเรา หรือเป็นเพราะพี่รองเฉาขโมยกินข้าวโพดในศาลากระบี่ไปหนึ่งฝัก"

เฉินซีก้มหน้ารำพึงรำพันคล้ายไม่รับรู้ถึงสายตาที่มองมาของคนทั้งห้อง คำพูดของมันน่าหัวร่ออยู่บ้าง แต่น้ำเสียงกลับเครียดขรึมจริงจัง

"ทั้งหมดนี้ล้วนไม่สำคัญ ที่สำคัญคือเพราะเหตุใดหลิ่วอี้ซิงจึงต้องพกกระบี่พี่รองเฉามาท้าสู้ เพราะเหตุใดมันถึงต้องการให้คนทั่วหล้ารู้เรื่องนี้ ข้ามิใช่ผู้ฝึกฌาน จึงไม่รู้ว่าปกติผู้ฝึกฌานคิดอะไรกัน แต่ในเมื่อผู้ฝึกฌานก็เป็นคน เช่นนั้นวิธีคิดของพวกมันก็ไม่น่าจะแตกต่างไปจากพวกเราสักเท่าใด"

หนิงเซวียพยักหน้า

"ข้าสามารถยืนยันได้ในเรื่องนี้"

เฉินซีเงยหน้าขึ้นช้าๆ ดวงตาตี่เล็กสาดประกายเจิดจ้า

"หลิ่วไป๋คือยอดคนอันดับหนึ่งของแผ่นดิน ดังนั้นมันย่อมไม่ใช่คนปัญญาอ่อน เป็นไปได้ที่ตัวมันจะส่งน้องชายมา เพราะแม้จะพ่ายแพ้ก็ยังถือว่าได้ยืมมือสถานศึกษาขัดเกลาน้องชายของตัว และก็เป็นไปได้ที่

---

* ฉางซานเหลิ่ง ลำดับสามแซ่ฉาง สมญานามเย็นเยียบ (เหลิ่ง)
ฉีซื่อเหิ่น ลำดับสี่แซ่ฉี สมญานามเหี้ยมโหด (เหิ่น)
หลิวอู่เหิง ลำดับห้าแซ่หลิว สมญานามตะลุยดะ (เหิง)
เฟ่ยลิ่วซยง ลำดับหกแซ่เฟ่ย สมญานามดุร้าย (ซยง)
เฉินซีอิน ลำดับเจ็ดแซ่เฉิน สมญานามเจ้าเล่ห์ (อิน)

มันจะคิดแค้นเรื่องศิษย์ที่ตายไปที่ศาลาชุนเฟิง จึงคิดจะเล่นงานพี่รองเฉากับเจ้า แต่การเอากระบี่ของพี่รองเฉามาหลอกให้เจ้าเข้าใจผิดคิดว่าพี่รองเฉาตายไปแล้ว นั่นเท่ากับเป็นการทำร้ายน้องชายของตัวเอง ข้ามั่นใจว่ามันไม่มีทางทำเช่นนั้นแน่"

หนิงเชวียเงียบงันไป นึกย้อนถึงการต่อสู้ที่หน้าประตูข้างของสถานศึกษา แล้วก็รู้สึกว่าที่เฉินซีพูดมานั้นมิใช่ไม่มีเหตุผล หากมิใช่เพราะเห็นกระบี่ของเฉาเสี่ยวซู่อยู่ในมือหลิ่วอี้ชิง มันไม่มีทางลงมืออย่างโหดเหี้ยมถึงเพียงนั้น เพราะการทำให้น้องชายของเทพกระบี่หลิ่วไป๋ตาบอดไม่ก่อประโยชน์อันใดให้แก่มันแม้แต่น้อย

"หากข้าเป็นหลิ่วไป๋ ก่อนอื่นจะเอาชนะพี่รองเฉา จากนั้นส่งน้องชายตัวเองมาเอาชนะเจ้า นี่ก็เพียงพอที่จะชดเชยความแค้นที่ศาลาชุนเฟิงแล้ว ไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องสร้างความแค้นลึกล้ำกับสถานศึกษาและแคว้นต้าถังอีก"

เฉินซีกล่าวต่อ

"ที่น่าแปลกก็คือจากรายงานของหน่วยองครักษ์ หลังจากเจ้าเข้าชั้นสองของสถานศึกษา ชื่อเสียงก็เลื่องระบือไปทั่วในหมู่ผู้ฝึกฌาน กระทั่งพวกเราที่มิใช่ผู้ฝึกฌานก็ยังทราบข่าวที่ว่านามของเจ้าได้ไปปรากฏอยู่ในคัมภีร์สวรรค์ ไม่เพียงเท่านี้ รายละเอียดของเหตุการณ์ที่ศาลาชุนเฟิงยังถูกถ่ายทอดไปไกลอย่างไม่มีการตกหล่นอีกด้วย

ปกติคำเล่าลือปากต่อปากจะไม่แพร่สะพัดไปได้รวดเร็วอย่างนี้ นี่แสดงว่าต้องมีคนคอยกระพือข่าวอยู่เบื้องหลังเพื่อที่จะดึงความสนใจของศาลากระบี่มาที่ตัวพี่รองเฉากับเจ้า ข้าจึงเชื่อว่าเรื่องราวทั้งหมด รวมถึงเรื่องที่หลิ่วอี้ชิงพกกระบี่ของพี่รองเฉามาที่นี่ จะต้องมีคนชักใยอยู่เบื้องหลังอย่างแน่นอน"

เฉินซีกวาดตามองทุกคนก่อนสรุปด้วยน้ำเสียงหนักแน่นมั่นใจ

"ผู้ที่มีความสามารถและกล้าที่จะยุแยงให้สถานศึกษาแคว้นต้าถังกับศาลากระบี่แคว้นหนานจิ้นขัดแย้งกัน อีกทั้งยังจะได้รับประโยชน์จากเรื่องนี้ กวาดตามองไปทั่วทั้งแผ่นดินคงมีแค่หนึ่งเดียวเท่านั้น นั่นก็คืออาศรมเทพแห่งซีหลิง"

บริเวณหน้าผาของเขาลูกหนึ่งห่างจากเมืองหลวงของแคว้นหนานจิ้นไปประมาณเจ็ดสิบลี้ มีศาลาเก่าโบราณสีขาวตัดดำตั้งอยู่ ที่นี่ก็คือศาลากระบี่

ส่วนหนึ่งของศาลาที่อยู่ลึกเข้าไปในหน้าผาเป็นถ้ำขนาดใหญ่ เพดานถ้ำทะลุเป็นช่องขึ้นไปถึงยอดเขา แสงตะวันจึงส่องลงมาได้ ก้นถ้ำมีสระน้ำเล็กๆ กับกระท่อมหลังหนึ่ง มองไปคล้ายโลกเล็กๆ ที่แยกตัวอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย รอบด้านมีแต่ความวิเวกวังเวง

หลิ่วไป๋นั่งอยู่ในโลกเล็กๆ ที่ว่านี้ มองฟองอากาศละเอียดยิบที่พ่นออกจากปากปลาหมังอวี๋* ในสระ ก่อนใช้มือปัดเส้นผมยาวประบ่าไปไว้ด้านหลัง ถามเสียงราบเรียบ

"ใครสามารถให้คำอธิบายกับข้าได้"

หลังข่าวที่หลิ่วอี้ชิงพ่ายแพ้และกลายเป็นคนตาบอดถูกถ่ายทอดมาถึงแคว้นหนานจิ้นแล้ว ก็ยังมีจดหมายจากแคว้นต้าถังตามมาอีกสองฉบับ หนึ่งเป็นพระราชหัตถเลขาของจักรพรรดิหลี่จ้งอี้ซึ่งตอนนี้ถูกวางไว้ในตำหนักบรรทมของจักรพรรดิแคว้นหนานจิ้นที่หลังทอดพระเนตรก็กริ้วอย่างหนัก ส่วนอีกฉบับมาจากสถานศึกษา เขียนโดยหญิงชรานางหนึ่ง ตอนนี้ถูกตัดเปิดวางไว้ข้างตัวหลิ่วไป๋ เข้าใจว่ามันคงผ่านตา

* ปลาหมังอวี๋ หรือปลาถ้ำตาบอด คือปลาที่อาศัยอยู่ในถ้ำที่มืดมิด ส่วนมากจะมีผิวหนังขาวซีดและตาบอดหรือตาเล็กมาก และไม่มีการตอบสนองต่อแสงสว่าง

ไปแล้ว

ข้างสระน้ำ ศิษย์รุ่นสองของศาลากระบี่ที่มีตำแหน่งสำคัญกำลังนั่งคุกเข่าอยู่สิบกว่าคน พอได้ยินคำถามของอาจารย์ก็พากันก้มหน้าเงียบ หลิ่วอี้ชิงพ่ายแพ้ในการต่อสู้ตัวต่อตัวกับผู้ที่เข้าสู่โลกิยะของสถานศึกษาแล้วจะให้พวกมันอธิบายอะไรอีกเล่า

หลิ่วไป๋ถามอีกครั้งด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก

"น้องชายข้าพ่ายแพ้อย่างยับเยินจนต้องตายบอด หรือจะไม่มีใครสามารถบอกอะไรข้าได้เลยรึ"

ศิษย์ศาลากระบี่คนหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างเดือดดาล

"สถานศึกษาลงมืออำมหิตเกินไปแล้ว พวกเราจะต้อง..."

"จะต้องทำไม ล้างแค้นอย่างนั้นรึ เพราะเหตุใดจึงต้องล้างแค้น มรรคากระบี่อยู่ที่จิตวิญญาณอันหาญกล้าพร้อมที่จะบุกตะลุยไปข้างหน้า ในเมื่อข้าให้มันไป มันจะถูกหนิงเซวียเอาชนะหรือฆ่าทิ้งก็เป็นเรื่องที่ถูกต้องตามกฎกติกา สำมะหาอะไรกับที่ข้าให้มันไปท้าสถานศึกษาก็เพื่อต้องการให้มันได้ลิ้มรสชาติของความพ่ายแพ้ จะได้ชำระล้างขัดเกลาจิตวิญญาณกระบี่ของตัวเอง"

เหล่าศิษย์ได้ยินเช่นนั้นก็ตะลึงงันไป ค่อยทราบว่าที่แท้อาจารย์คาดการณ์ไว้แต่แรกแล้วว่าหลิ่วอี้ชิงจะต้องประสบกับความพ่ายแพ้

หลิ่วไป๋เหลือบตามองจดหมายที่วางอยู่ข้างกายอีกครั้งพลางกล่าวเสียงเย็นยะเยียบ

"เพียงแต่ข้าไม่เข้าใจ ข้าให้อี้ชิงไปชำระล้างกระบี่ของตัวเอง เหตุไฉนกระบี่ที่มันเอาไปกลับเป็นกระบี่ของเฉาเสี่ยวซู่ไปได้"

ทุกสิ่งทุกอย่างบนตัวหลิ่วไป๋คือกระบี่ ไม่ว่าจะเป็นผมที่ยาวประบ่าสายรัดเอว อาภรณ์ที่สวมใส่ สายตา เงาร่าง รวมทั้งเสียงของมัน

ด้วยเหตุนี้ ทันทีที่เสียงของมันเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยียบ เหล่าศิษย์ที่คุกเข่าอยู่ริมสระก็คล้ายเห็นเงากระบี่เล่มหนึ่งถูกชักออกจากก้อนน้ำแข็งอายุหมื่นปี ยังไม่ทันผงะถอยหลัง สองตาก็ถูกเจตนารมณ์กระบี่อันแหลมคมทิ่มแทงใส่จนต้องน้ำตาไหลพรากด้วยความเจ็บปวด รีบพากันหมอบกรานไปกับพื้นอย่างหวาดกลัว มิกล้าโผล่หัวขึ้นมา

หลิ่วไป๋เลื่อนสายตาอันเย็นชากลับมา

"นอกจากมรรคากระบี่แล้ว น้องชายข้าค่อนข้างปัญญาอ่อนในเรื่องอื่นๆ และเพราะเหตุนี้ เรื่องใช้กระบี่ของเฉาเสี่ยวซู่ไปยั่วยุหนิงเชวียให้เกิดโทสะจึงต้องมิใช่มันคิดออกมาเองอย่างแน่นอน ดังนั้นเป็นใครกันที่ช่วยคิดให้มัน"

ภายในถ้ำเงียบกริบ มิทราบผ่านไปนานเท่าใด ในที่สุดก็มีคนผู้หนึ่งลุกยืนช้าๆ ก่อนเดินออกมาข้างหน้าสองก้าว ค้อมคารวะจนศีรษะแทบจรดพื้น

หลิ่วไป๋มองมันพลางถามเสียงเย็นชา

"หน่วยพิพากษาดีกว่าศาลากระบี่อย่างนั้นหรือ"

ปลาหมังอวี๋ในสระยังคงพ่นฟองอากาศออกมา ต้นหญ้าริมสระยังคงเหลืองแห้งไร้ชีวิตชีวา ไม่ต่างจากสหายที่ถูกมุงอยู่บนหลังคากระท่อม

พอได้ยินคำถาม ศิษย์คนนั้นก็ตัวสั่นสะท้าน มันตัดสินใจที่จะบอกความจริง แต่คิดไม่ถึงว่าอาจารย์กลับล่วงรู้ฐานะของมันอยู่ก่อนแล้ว

หลิ่วไป๋เอ่ยขึ้น

"ข้าเลี้ยงดูสั่งสอนเจ้ามาเจ็ดปี ต่อให้เป็นกระบี่ที่เย็นยะเยียบเล่มหนึ่งก็ยังต้องรู้จักอุ่นขึ้นบ้าง คิดไม่ถึงคนของหน่วยพิพากษาธาตุแท้จะเป็นน้ำแข็งก้อนหนึ่ง"

ศิษย์ศาลากระบี่คนนั้นนิ่งเงียบไปนาน ก่อนค้อมคารวะจนศีรษะ

แทบจรดพื้นอีกครั้ง กล่าวจากใจจริง

"ขออภัย ศิษย์แค่ต้องการยืมกระบี่เท่านั้น คิดไม่ถึงว่าเรื่องจะลงเอยแบบนี้"

หลิ่วไป๋กล่าวเสียงราบเรียบ

"หากหน่วยพิพากษาต้องการยืมกระบี่ของศาลากระบี่ไปฆ่าคน สมควรแจ้งให้ข้ารู้ก่อน การเอาไปโดยไม่ถามเท่ากับเป็นการขโมย มิใช่การยืม"

ศิษย์ศาลากระบี่คนนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ศิษย์เองก็ไม่อยากทำเช่นนี้ แต่จนใจที่มีภารกิจอยู่กับตัว"

"ข้ารู้ว่าเจ้าไม่อยากทำ"

หลิ่วไป๋กล่าวเสียงเฉื่อยชา

ศิษย์ศาลากระบี่คนนั้นยืดตัวยืนตรง สบตาหลิ่วไป๋ด้วยท่าทางสงบนิ่ง การที่มันสามารถต้านทานเจตนารมณ์กระบี่อันคมกริบบนตัวหลิ่วไป๋ได้บ่งบอกว่าด่านฌานที่แท้จริงของมันแข็งแกร่งกว่าที่แสดงออกมากมายนัก แต่แน่นอน ต่อให้แข็งแกร่งกว่าที่เป็นอยู่อีกหลายขั้นก็ไม่มีทางต่อกรกับหลิ่วไป๋ได้ ทว่าที่น่าแปลกคือใบหน้ามันยามนี้กลับไม่มีวี่แววว่าจะหวาดกลัวเลยแม้แต่น้อย

นั่นเป็นเพราะแม้เทพกระบี่หลิ่วไป๋จะเป็นยอดคนอันดับหนึ่งและเป็นที่เคารพยำเกรงของเหล่าผู้ฝึกฌานทั่วทั้งแผ่นดิน แต่ตัวมันเองก็เป็นผู้คุ้มกฎของอาศรมเทพแห่งชีหลิง ปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับมาจากวิหารสีดำบนเขาเถาซาน ในความคิดของมัน มันก็เพียงใช้อำนาจหน้าที่ในการสอดส่องดูแลศาลากระบี่ ยืมกระบี่ของเฉาเสี่ยวซู่ จากนั้นก็ให้หลิ่วอี้ซิงนำไปฉางอันพร้อมกับคำพูดอีกหลายประโยคเท่านั้น

ก็ในเมื่ออาศรมเทพต้องการเอากระบี่ไปฆ่าคน เช่นนั้นต่อให้คนอื่น

ยึดถือว่านี่คือการขโมย แต่มันกับอาศรมเทพจะเรียกว่าเป็นการยืม แล้วจะทำไม อีกอย่างหลิ่วไป๋ถึงอย่างไรก็เป็นเค่อชิงของอาศรมเทพ ย่อมต้องปฏิบัติตามคำสั่งของเฮ่าเทียน จะสามารถเอาผิดอะไรกับมันได้

"ไม่อยากทำแต่ก็ต้องทำ ไม่ว่าองค์ชายหลงชิ่งจะตายหรือยังมีชีวิตอยู่ใช่หรือไม่"

อยู่ๆ หลิ่วไป๋ก็เอ่ยถึงหลงชิ่งขึ้นมา

ศิษย์คนนั้นตอบ

"ถูกต้อง"

หลิ่วไป๋ยังถามต่อ

"ได้ยินว่าเยี่ยหงอวี๋หลังกลับจากทุ่งร้างก็เป็นฟืนเปียกๆ ที่ใช้การไม่ได้ใช่หรือไม่"

"ถูกต้อง"

หลิ่วไป๋ยิ้มเย็น

"เช่นนั้นเจ้ากลับเขาเถาซานไปครั้งนี้ ตำแหน่งหัวหน้าใหญ่ของนางคงจะตกเป็นของเจ้าแน่แล้ว?"

ศิษย์คนนั้นยิ้มเป็นการตอบรับ

หลิ่วไป๋ยิ้มกว้างขึ้นขณะถามมาอีก

"จากนั้นตำแหน่งต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาก็จะอยู่ใกล้แค่เอื้อม?"

คราวนี้รอยยิ้มของศิษย์คนนั้นซ่อนความลำพองใจเอาไว้ไม่อยู่

ทว่ารอยยิ้มบนใบหน้าหลิ่วไป๋กลับหายวับ

"จริงๆ แล้ว หากศิษย์ศาลากระบี่ได้เป็นถึงจ้าวบัลลังก์ สำหรับข้าผู้เป็นอาจารย์ต้องถือเป็นเกียรติอันสูงส่ง แต่แล้วจู่ๆ ข้าก็นึกขึ้นได้ หากเจ้าเป็นจ้าวบัลลังก์ไปจริงๆ ถึงตอนนั้นจะฆ่าเจ้า ข้าอาจไม่สะดวกที่จะลงมือก็ได้"

ศิษย์คนนั้นตัวแข็งทื่อ จ้องหน้าหลิ่วไป๋อย่างตื่นตัว

"ในเมื่อตอนนี้เจ้ายังไม่ได้เป็นต้าเสินกวน เป็นเพียงแค่ขโมยคนหนึ่งเช่นนั้นเมื่อถูกจับได้ก็ย่อมต้องจ่ายค่าตอบแทนออกมา"

ศิษย์คนนั้นหน้าเปลี่ยนสี ขณะจะกล่าวอะไรออกมาพลันรู้สึกหวานปะแล่มๆ ในปาก คล้ายมีอะไรลื่นๆ หยุ่นๆ จุกอยู่ จึงค่อยรู้ว่านั่นคือลิ้นของตัวเอง

พริบตาต่อมา ศีรษะของมันก็หลุดกระเด็นตกจากบ่า กลิ้งหลุนๆ หล่นลงสระ ไม่กี่อึดใจน้ำในสระก็กลายเป็นสีแดง ปลาหมังอวี๋พอรับรู้ถึงกลิ่นอาหารก็เริ่มพ่นฟองอากาศออกมาอย่างเบิกบานใจ

บรรดาศิษย์คนอื่นที่คุกเข่านิ่งเงียบมาตลอดรีบลุกขึ้นแล้วช่วยกันหามศพออกไป พวกมันสังเกตเห็นว่ารอยขาดตรงคอของศิษย์ทรยศบัดนี้เรียบเสมอปราศจากเลือด คล้ายถูกเยื่อบางๆ ใสแจ๋วทาบปิดไว้ สามารถมองเห็นหลอดลม หลอดอาหาร กระดูก เส้นเอ็น และเนื้อหนังได้อย่างชัดเจน ชวนให้รู้สึกพะอืดพะอมอยู่บ้าง

สำหรับหลิ่วไป๋ การฆ่าบุคคลสำคัญของหน่วยพิพากษาอาศรมเทพตายไปคนหนึ่งดูจะเป็นเรื่องธรรมดาไม่มีอะไรให้ต้องใส่ใจ คล้ายฆ่ามุสิกน้อยตายไปหนึ่งตัวเท่านั้น สีหน้ามันจึงไม่แปรเปลี่ยน เพียงแต่ตอนสายตาตกลงบนจดหมายที่มาจากสถานศึกษา หัวคิ้วกลับยับย่นเล็กน้อย

"ตามหาเฉาเสี่ยวซู่ให้พบ แล้วส่งมันกลับไปฉางอันอย่างปลอดภัย แลกเอาตัวน้องชายข้ากลับมา"

ศิษย์ศาลากระบี่มองตากันแล้วรีบรับคำอย่างแข็งขัน จากนั้นค่อยแยกย้ายกันไป

เวลาเดียวกันนั้นเองก็มีบุรุษวัยกลางคนผู้หนึ่งเดินเข้ามา มันมอง

น้ำในสระที่กลายเป็นสีแดงแล้วทอดถอนใจเบาๆ ก่อนเดินไปหยุดลงที่ด้านหลังหลิ่วไป๋ ถามว่า

"ศิษย์พี่ ปัญหาคลี่คลายแล้วหรือ"

หลิ่วไป๋ตอบ

"หากฆ่าคนแล้วสามารถคลี่คลายปัญหาได้ โลกในสายตาข้าคงจะสวยงามขึ้นกว่าเดิมอีกมากมาย"

บุรุษวัยกลางคนกล่าวอย่างเป็นกังวล

"ได้ยินว่าต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาให้ความสำคัญกับมันไม่น้อย ถึงกับเตรียมให้มันกลับเขาเถาซานไปรับตำแหน่งของเยี่ยหงอวี๋ อันที่จริงศิษย์พี่แค่ตัดมือมันข้างเดียวก็พอ ไยต้องสังหารมันให้เกิดเรื่องยุ่งยากตามมา"

หลิ่วไป๋เงียบไปครู่หนึ่งก่อนสั่งว่า

"เอากระดาษกับพู่กันมา"

เมื่อได้ของที่ต้องการครบ หลิ่วไป๋ก็นั่งขบคิดใคร่ครวญอยู่ชั่วอึดใจก่อนหยิบพู่กันขึ้นมาขีดเขียนอย่างช้าๆ

มันมิได้เขียนตัวอักษร แต่กำลังวาดภาพ!

ปลายพู่กันอันอ่อนนุ่มเคลื่อนไปมาอยู่บนกระดาษ ลายเส้นที่ได้บิดๆ เบี้ยวๆ ทั้งยังขมวดเป็นปมในบางจุด ระหว่างที่วาดมือของมันสั่นกระตุกอยู่เป็นระยะ จากนั้นลายเส้นไม่กี่เส้นนั้นก็ค่อยๆ ประกอบกันขึ้นเป็นรูปที่มีความเรียวยาวและมีความกลวงตรงกลาง ยากจะบอกได้ว่าคืออะไร

ภาพนี้วาดขึ้นมาอย่างหยาบๆ ปราศจากความประณีต มองแล้วเหมือนภาพที่เด็กซุกซนคนหนึ่งหลับหูหลับตาวาดออกมา เพียงแต่หลิ่วไป๋ดูจะสิ้นเปลืองสมาธิและจิตใจไปกับภาพนี้มากทีเดียว แสงที่

คนหายไปเหลือไว้เพียงกระบี่ ซ้ำผู้ถือคนใหม่ก็มิได้มาอย่างมิตร
แล้วจะให้คิดไปในทางที่ดีได้หรือ
แต่ไม่ว่าความจริงจะเป็นอะไร
ศาลากระบี่ต้องรับผิดชอบต่อการหายตัวไปของเฉาเสี่ยวซู่!
ฤๅหนิงเชวียจะเปิดศึกกับอีกหนึ่งขั้วหลักขึ้นมาเสียแล้ว
แต่ศึกไกลเอาไว้ค่อยว่ากัน ยามนี้ต้องรับมือศึกใกล้ซึ่งอยู่ในฉางอันนี่เอง
ด้วยมีผู้พบแล้วว่าคดีคนตายหลายราย
ที่ดูเผินๆ เหมือนจะไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันเลยนั้น เป็นฝีมือมัน
ก็มิรู้ว่าสถานศึกษาและนามจอมปราชญ์ยังมีบารมีมากพอจะคุ้มหัวหรือไม่
เพราะอีกฝ่ายที่หมายหัวมันเป็นถึงแม่ทัพใหญ่เจิ้นกั๋ว
ที่แม้แต่ซย่าโหวยังต้องยำเกรง!

นิยายกำลังภายใน
ISBN 978-616-06-2187-3
9 786160 621873
ราคา 229 บาท
www.enter-books.com